

vere- SIDEMED

VANEMINSPEKTOR KIM STONE'I VIIES JUHTUM

ANGELA MARSONS

Inglise keelest tõlkinud Piret Orav

PROLOOG

Drake Halli vangla – praegu

Doktor Alexandra Thorne istus kaht kitsast voodit eraldava kandilise lauakese taga.

Selle kasutatud mööblitüki oli ta oma territooriumiks määranud.

Tema kongikaaslane Cassie oskas vaevalt lugeda ja kirjutada ega vajanud seepärast seda hädist laua aseainet.

Ühe korra oli too loll eit pesuhunniku laua paremale poolele asetanud. Piisas vaid Alexi pilgust, kui hunnik sealt kiiresti voodijalutsisse rändas.

Tooli enda alla tõmmates tundis Alex, et selle parempoolne jalg logiseb. See neetud odav mööbel oli sama alamt sorti kui inimesed tema ümber.

Oma Hagley kabinetis libistaks ta jalad mahagonipuust kirjutuslaua alla. Tema taguotsa hellitaks kallis helepruuni nahaga kaetud tool. Jalad vajuksid paksu vaipa. Silmad puhkaksid hinnalistel maalidel keset kogu seda absoluutselt välja teenitud luksust, mille nimel oli ta nii rängalt rüganud.

Kuid see kõik võeti temalt ära.

Ta hoidis käes allkirja vastu väljastatud Bici pastakat ja A4 paberilehte, mis nägi välja, nagu võiks see esimesest pisut tugevamast pastakatõmbest kärinal rebeneda.

Aga näoga lageda valge seina poole istudes õnnestus tal end veenda, et viibib suvalises hostelis või rämeodavas hotellis. Mitte et ta olnuks sellistes kohtades kunagi olnud, aga nii paljuku oli ta ettekujutusvõime ikka suuteline. Õhus hõljuv kehalõhnadega segunenud odava parfüümi lõhn aitas kujutelmale kaasa.

Naine tõstis jala üle põlve. Kiiret polnud kuhugi. Ta kavatses selle kirja kirjutamist – ja juba ette teada mõju – mõnuga nautida.

Inimesi, keda süüdistada selles, missuguse suuna oli tema elu võtnud, tal jätkus. Ometi süüdistas ta vaid ühtainust. Seda, kes ei olnud nende viimasest kohtumisest saadik tema peast kadunud.

Alexile tegi tõsist pahameelt, et mitte keegi tema eksperimentide väärtust ei mõistnud. Pisut kauem aega ja ta oleks vaimse tervise alal teinud märkimisväärse avastuse. Tema ainus viga oli see, et ta valis viletsad katsealused, kes teda alt vedasid.

Vaikne kuklahääl tuletas meelde, et ta oli olnud järelemõtlematu ja lasknud ühe kindla politseiurija suhtes tekkinud külgetõmbel end eesmärgilt kõrvale eksitada.

Kuid nüüd oli aeg taas ühendust võtta.

Elevusvärinal asetas ta pastakaotsa vastu paberit ning kirjutas kaks sõna, mis pidid kõike muutma.

„Kallis Kimmy...“

ESIMENE PEATÜKK

Kim Stone kuulis selja taga samme. Ta ei vaadanud tagasi. Ta sammud kiirenesid ühes südamelöökidega. Vahemaad hinnata polnud võimalik. Mehe jalaast kõlas tema omaga samas rütmis.

Ta komistas.

Mees peatus hetkeks.

Tavaline jalutaja oleks jätkanud ja temast möödunud või siis talle appi kiirustanud.

Mees ei teinud kumbagi.

Naine ajas end sirgu ja läks edasi. Sammud tema taga ei vaibunud, kuid kõlasid nüüd lähemal. Ta ei julgenud tagasi vaadata.

Ta hindas kiiresti ümbruskonda. Tööstuskvartalis, millest ta oli teekonna õgvendamiseks läbi põiganud, ei liikunud öösel pool kaksteist öieti kedagi.

Sügavamale kvartali sisemusse jõudes hajus hõreda püha-päevaliikluse heli veelgi. Tänaväärne valgustus temani ei ulatunud.

Naisest vasakule jäi nüüd rida väikeseid ehitisi, mis polnud suuremad kui garaažid. Paremat kätt kulges kinnitusdetaile valmistava kompanii hoone ja toidutöötlemistehase vahelt kitsas kuja. See oli kõige rohkem viis jalga lai, aga see viis tagasi peatee poole.

Kim pööras kujasse.

Sammud järgnesid talle.

Naine kiirustas edasi, keskendudes teises otsas paistvale valgusele. Jooksmine ei tulnud kõne allagi. Neljatolliste kontsadega võrduks see tegevus äsja kõndima hakanud lapse esimeste kõnnikatsetustega.

Sammud tema taga tundusid nüüd kiiremad.

Poolele teele jõudes lisas Kim veelgi kiirust. Kõrvus kohises veri.

Sammud peatusid. Käsi haaras selja tagant tema lühikestest mustadest juustest ja ta löödi hooga vastu seinu.

„Mida pör...?“

Rusikas katkestas ta hüüatuse. Ta alahuul lõhkes.

Kämmal kattis suu.

„Ära mõtlegi karjuda, libu, või ma löön su raisa maha.“

Kim püüdis pead raputada, andmaks mõista, et ta tõepoolest ei kavatse karjuda, kuid ta kukal oli vastu seinu surutud. Tellisekühmud lõikusid valusasti peanahka.

Mees vaatas paremale ja vasakule ning pööras siis pilgu tagasi temale. Ta naeratas. „Keegi sind niikuinii ei kuule.“

Kim arvestas, et mehel jääb kuuest jalast tolli jagu puudu, mis tähendas, et ta oli naisest umbes kahe tolli võrra pikem.

Ta püüdis jalaga virutada, kuid mees surus ta oma kehaga vastu seinu. Ta püksid olid erektsioonist punnis – seda oli naise kõhu vastas tunda.

Kim võitles pealetükkiva iiveldusega ja püüdis käsi vabaks väänata. Mees naeris ja vajus talle veelgi tugevamalt otsa. Kogu tema keha raskus surus vastu naise rindkeret, nii et tolle käed ja jalad vehklesid abitult.

Hoop meeleskohta võttis hetkeks silme ees uduseks.

Ta raputas pead ja vaatas näkku, mille vanuse ta teadis olevat kahekümnendate keskel. Mehe ilme oli võidukas ja suu muigvel.

„Kuule, kallike, me ainult lõbutseme pisut...“

„Palun... palun... ärge...“

„Ah, mine sa, te hoorad olete kõik ühesugused. Sa ju tead, et tahad seda ise ka.“

Mees kummardus ja lakkus Kimi kaela. See tunne pani kõhus keerama. Ta painutas oma selga ja püüdis meest niimoodi

endast eemale lükata. Too ainult naeris ja lakkus uuesti, naksa-
tes hammastega kõrvatagust nahka.

„Ooojaah, sulle kohe meeldib see, mis, lits?“

Kim püüdis end taas vabastada, kuid mehe suur kogu hoi-
dis teda seina vastas vangis. Parema käega püüdis mees oma
püksilukku avada.

„Täna õhtul sul veab, kallis.“

Täpselt neid sõnu oli Kim oodanud.

Ta sihtis peaga otse mehe nina. Veri lausa purskas sellest.
Kim kasutas hetke, virutas talle põlvega kubemesse ja haaras ta
paremast randmest. Ta väänas seda, kuni miski raksatas. Mees
huilatas valust ja vajus maapinnale. Terve käsi liikus nina ja
kubeme vahet.

Kuja kummastki otsast kostsid kahed sammud. Esimesena
jõudsid kohale Bryant ja Richards, Dawson ja Barnes kohe
nende järel.

„Tänan, et välja ilmusite, poisid,“ ütles Kim, kui Dawson
mehe jalgadest haaras.

„Kõik korras, boss?“ küsis Bryant.

Kim noogutas ja pöördus Richardsi poole, kellel oli kaasas
pisike esmaabikott.

„Võta mu kaelalt,“ käskis ta. Igaks juhuks, kui mees peaks
vingerdama hakkama. Tema sülg oli Kimi kaelal ja kuulus
nüüd naisele.

Richards avas vatipulgapaki ja pühkis näidatud kohta. See-
järel uuris ta naise alahuult. „Las ma vaatan...“

Kim keeras näo ära ja pühkis varrukaga suud.

Ta kummardus tolguse kohale, kelle arvel oli seitse vägis-
tamist viimase kolme kuu jooksul. Kuue ohvri puhul ei leitud
ühtki füüsilist asitõendit, ent viimasest ei olnud ta end piisavalt
kiiresti välja tõmmanud, nii et politseil oli olemas DNA, mille
põhjal edasi minna.

Viimast lauset „tänaõhtuse vedamise“ kohta oli ta kasutanud kõigi ohvritega ja ainult seda oligi Kim kuulda soovinud, enne kui asja enda kätte võttis.

Mehe silmist paistsid valu ja vihkamine. Naine naeratas vastuseks.

„Paistab nii, et mul vedaski, semu. Ja keegi oleks pidanud sulle ütlema, et väljatõmbamine ei ole kaitsevahend.“

Dawson ja Richards varjasid oma lõbusust ootamatu kõhahoo taha.

Mehe jalad olid juba kammitsetud; kui nad hakkasid ta käsi raudu panema, tõi ta kuuldavale valukarje.

Minema kõndides Kim naeratas. Oojaa, tema töö oli tehtud.

TEINE PEATÜKK

Halesoweni kriminaalpolitsei uurijate kabineti neli lauda olid kaetud burgeriümbristega. Kim oli tagasiteel süüa ostnud.

Ainult Dawson oli veel söömisega ametis: see oli omaette vaatepilt. Plastist lusikas kraapis pappkarpi päris põhjalikult, enne kui ta viimaks rahulolevalt lõpetas.

„Tervist, boss,“ sõnas ta.

„Kas kõigi märkmed on täiendatud?“ küsis Kim ning sai vastuseks kolm kinnitavat noogutust. Juhtumi üksikasjad olid nende märkmikes kirjas.

„Kui sa lõpetanud oled, Kev, siis on aeg tahvel puhtaks pühkida. Ja seda teed sina.“

„Pea'nd hoogu, mispärasst tema?“ tahtis Bryant teada.

„Sest tema jõudis kõige esimesena minu juurde,“ vastas Kim Dawsonile paberkäterättide rulli visates.

Kuigi kell oli juba üle südaöö, nõudis Kim, et nad kõik pöörduksid tagasi jaoskonda. Pärast niisugust ülimalt pingelist tööd nagu tänane ei olnud hea otse koju minna. Adrenaliin ja elevus alles tormlesid kehas. Vaja läks rahunemisperioodi, et kõik tasemed normaliseeruksid.

See oli omamoodi rõhu alandamine.

Juhtum oli lahendatud ja seitse vägivaldse rünnaku ohvriks langenud naist võivad julgemalt magada, teades, et nende vägistaja ei liigu enam vabaduses.

Dawson rebis kaks juppi käterätti ja hakkas tahvlit puhastama. See oli rituaal: iga juhtumi lõpus see kõik minema pühkida. Nautida rahuldust, mida see tegevus pakkus. Iga tõmme üle tahvli tähendas seda, et järjekordne sitakott oli tänavalt ära

koristatud. Selle tegevuse sümbolne tähendus meeldis Kimile väga.

Homme lõpetavad nad aruanded ja jätkavad ülekuulamisega; praegu oli aeg oma töö vilju nautida.

Ta lükkas end vaba laua tagant püsti ja hakkas ümbrispaabreid kokku korjama. Just siis, kui Bryant muljetavaldavalt laia lõuaga haigutas, helises telefon.

Ekraanil Woody nime nähes astus Kim kabinetist välja hämaralt valgustatud üldruumi.

„Söör?“ küsis ta telefoni.

„Ma palusin endale teatada kohe, kui operatsioon on lõppenud, Stone.“

„Hakkasin just teile helistama,“ vastas naine grimassitades. „Martin Copson on vahi all ja...“

„Seda ma tean, Stone. Ma juba rääkisin vastava seersandiga. Mul pole aega öö läbi teie kõnet oodata.“

Kim kortsutas kulmu. Kui ta juba teadis, mis tal siis häda oli?

„Jack rääkis ka seda, et teie nägu on päris värvikas.“

Naine oigas. Neetud valvelaua-Jack. Nüüd ta juba aimas, mis tulemas oli.

Ta pani end valmis.

„Minu meelest leppisime me kokku, et peibutiseks läheb Stacey ja teie ülejäänud olete vaid toeks.“

„Kas me tõesti leppisime niimoodi kokku, söör?“ küsis Kim süütust teeseldes.

„Ärge püüdke mulle rumalukest etendada, Stone. Te teate väga hästi, et leppisime küll.“ Mees ohkas raskelt. „Ta on politseiõhvitser ja noor naine. Te peate laskma tal oma tööd teha.“

„Loomulikult, söör,“ protesteeris Kim. „Siin oli tegu lihtsa arusaamatusega.“

Liin vakatas ja Kim ei teinud katset vaikust katkestada. Ta jätkas sõnagi lausumata pimedas bürooruumis ringi tammumist.

Kui Woody tõepoolest arvas, et ta lubab kahekümne kolme aastasel püüda lõksu õelat, jõhkrat vägistajat, siis ei tundnud mees teda üldse nii hästi, kui arvas tundvat.

Ta oli lootnud, et pääseb noomitusest. Ülemus oli iga-aastasel puhkusel, kuid ei suutnud jätta viimast korda kontrollimata, enne kui lapselapsega paariks päevaks ära sõitis. Ja selleks ajaks, kui ta tagasi tuleb, oleks kõik unustatud.

„Räägime sellest siis, kui ma tagasi tulen.“

Või ehk mitte.

„Kas ma peaksin teie äraolekul asjadel silma peal hoidma, söör? Teie kassi kastma? Toataimi jalutama?“ pakkus ta lahkelt.

„Oh, Stone, teil ei laseks ma kasta ega sööta midagi, mis mulle kuulub. Täna pakkumast, aga mu koristajal on kõik kontrolli all. Ja ärge unustage ülemkomissari igapäevaselt asjadega kursis hoida, kuni ma ära olen.“

„Jah, söör,“ sõnas naine silmi pööritates.

„Ma kuulsin seda pööritust, Stone,“ teatas mees ja vaikis hetke. „Annan teile kahele aega minu äraolekul mmm... lähedasemaks saada.“

Kim avas suu, et midagi vastuseks pahvatada, kuid ülemus oli juba kerge naeru saatel kõne lõpetanud.

Kim ohkas ja läks tagasi kabinetti, kuid peatus paar sammu enne sisenemist.

„Ausalt, Stace, sa oleks pidanud bossi nende kontsadega nägema. Ta...“

„Mida, Kev?“ küsis Kim uksele astudes. Ta nõjatus vastu uksepiita.

„Palun... jätkka,“ õhutas ta.

Mees raputas pead. „Ei-ei, juba räägitud. Ma isegi ei mäleta, mida ma öelda tahtsin.“

Bryant, kes suutis ülemust teistest paremini läbi näha, summutas naeratuse.

Kim pani käed rinnale risti. „Tõesti? Bryant, viska Kevile kingad.“

Bryant sirutas käe selja taha ja tegi, nagu kästud.

Kim kallutas pea küljele. „Stacey on rohkem nagu visuaalne inimene. Olen kindel, et demonstratsioon meeldiks talle.“

Dawson vaatas kingi ja siis uuesti Kimile otsa. „Sa ei mõtle seda ju ometi tõsiselt, et ma...?“

„Sina alustasid,“ kostis Kim.

Mees vaatas toas abiotsivalt ringi. Stacey kergitas kulmu ja Bryant nõjatus toolileenile.

„Mida põrgut, teie kaks,“ lausus ta kingi ja sokke jalast võttes.

Seejärel surus ta toimikute kapist tuge otsides jalad osaliselt kingadesse.

„Oi... pask...“ märkis ta, püüdes kapist lahti laskmata sammu teha.

See meenutas Kimile kedagi, kes esimest korda uiskudel olles kramplikult piirdeaiast kinni hoiab.

„Viiekas, kui sa siia kõnnid,“ lubas Bryant taskust rahatähte võttes.

Dawson naeratas. „Haa, sinu viieka eest kannan neid kasvõi terve päeva.“

Ta viskas ootamatult ühe jala teise ette ja pooleldi komberdas, pooleldi kukkus üle toa.

Kimil oli tunne, just nagu oleks mees välja astunud eriti halvast zombifilmist. Dawsonil olid käed õieli, kas siis selleks, et tasakaalu hoida, või selleks, et kukkumist puhverdada.

Ta langes Bryanti lauale ja sirutas käe.

„Aus mäng on aus mäng,“ lausus Bryant rahatähte kolleegi peopessa laksatades.

Dawson pöördus anuvvalt Kimi poole.

„Võta ära,“ naeratas naine.

„Pagan, just nüüd, kui ta mulle natukene meeldima hakkas,“ märkis Stacey.

Dawson ulatas kingad Kimile. „Tõsiselt, boss, respekt.“

Naine heitis kingad laua alla. „Okei, rahvas, aeg on õhtule...“

Telefon hakkas laual helisema. Ta vastas sellele kulmu kortsutades.

„Stone,“ sõnas ta lühidalt.

Teiselt poolt kostvat häält kuuldes tundis ta, kuidas korts kulmude vahel süveneb.

„Olgu, sain aru,“ ütles ta lõpetuseks.

Ja ohkas sügavalt.

„Okei, viimane korraldus annulleeritud, vähemalt ühel teist. Aeg on loosi võtta, sest meile anti just laip.“

KOLMAS PEATÜKK

Veerand miili pärast sai Bryant juhinduda öötaevas välkuvate siniste tulede järgi. Missugune kaunis sissejuhatus öudusele, mis ootas all.

Jaoskonnas ei tõmmatud mingit loosi. Bryant oli noored koju saatnud ja ise Kimi kõrvale autosse hüpanud.

Liiklus aeglustus ja Kim nägi vaimusilmas ristmikul liiklust kuriteopaigalt kõrvale suunavat politseinikku.

Iga midagi küsimata kuuletuva autojuhi kohta leidub alati kolm sellist, kes nõuavad seletust; veel kaks korda rohkem on neid, kes tahaksid toimuvat oma silmaga näha.

Colley Gate'i nime all tuntud piirkond jäi Halesowenit Stourbridge'iga ühendava A458 äärde. Kuigi öösel liiklus hõrenes, ei seiskunud see päriselt kunagi. Peateelt keerasid ära kõrvalteed, mis viisid kurikuulsasse Tanhouse'i maavaldusesse.

Omavalitsuse ajal oli Kim seal palju väljakutsetel käinud. 1980. aastateks vaevasid sealset ümbruskonda narkomaania, sissevõtmised, vandalism, autovargused ja vägivald. Suurem osa sellest pärines kolmest korrusmajast. Kipling House ja Byron House olid 1999. aastal lammutatud ja viimane, Chaucer House, renoveeritud. Kui sellega ühele poole saadi, pussitati seal samal nädalal üht meest.

Kimile meenus ühe maja juures asunud alkoholipood. Kuritegevust oli olnud nii palju, et omanik keeldus öösel soovijatele ust avamast ja teenindas neid pisikeses aknaluugi kaudu.

Nad jõudsid välimise piirde juurde, mille kõrval seisis kolm patrullmasinat, kaks politseinikku ja pool tosinat koonust.

Kim avas akna ja torkas töötõendi koos peaga välja. Politseinik tõstis koonuse eest ning andis käega märku, et neil on luba edasi sõita.

„Hakkab aga jälle pihta,“ pomises Bryant Astra Estate'i mootorit välja lülitades. Kui Kim ümber Keatsi mikrobussi kõndis ja hindavalt ümbrust silmitsema jäi, hakkas sooja vihma tibutama. Sügis oli olnud päikeseline, temperatuur püsis kümne ja kahekümne vahel ning varastel hommikutundidelgi sai seda kahekohalise numbriga märkida.

Aastane Vauxhall Cascada oli pargitud peatee kõrval asuvale peatumiskohale, ninaga teed ääristava kaupluste rea poole.

Üheksast kinnistust vaid kolmel polnud aknad laudadega kinni löödud: hiina toidukohal, postkontoril ja automaatpesumajal.

Nende vastas, kuid siiski piiratud ala sees, oli kõrts – õnneks juba mitu tundi varem suletud. Kimile sobis väga, kui ei olnud publikut.

Masinale lähenedes kostis kõrvu tuttav hääl.

„Oo, nämma, minu lemmikuuriija. Kuidas läheb, Bryant?“

Kim napsas tillukese patoloogi käest sinised sussid ning kostitas teda tungiva pilguga.

„Bryant, teises ilmas saad sa oma...“

„Ma ootan, Keats,“ sõnas Kim.

„Oh, inspektor, sinust pole ka enam lõbu ega midagi.“

Kim sundis end jõuga vakka, et ükski pähe tulvanud mürgistest arvamustest suust välja ei pääseks, ja mõtles, et temast polnud kunagi lõbu olnudki.

Läbimärg patoloog kaalus umbes kaksteist *stone*'i* ja ulatus naisele vaevalt lõua alla. Juba sellest piisas, et ta oma keelt talitseks.

* Inglise kaaluühik *stone* võrdub ligikaudu 6,35 kilogrammiga. (Tõlkija märkus)

„Ohver on naisterahvas, hilistes neljakümnendates või varas-
tes viiekümnendates, kallilt riides, ühe torkehaavaga: rindke-
res, vasakul pool all.“

Kim noogutas ja hakkas ümber auto minema.

Tema tee tõkestas prillidega noormees. Naisele meenus
kohemaid Harry Potter.

Ta astus vasakule. Noormees tegi sama.

Ta astus paremale. Noormees tegi sama.

Ta mängis hetke mõttega noormehest kinni haarata ja ta
teelt eest tõugata, kui ta kõrvu jõudis taas Keatsi hääl.

„Vaneminspektor Stone, palun saage tuttavaks – minu uus
abiline Jonathan Bullock.“

Noormehe koolipäevade viletsus libises filmina Kimi silme
eest läbi.

Praktikant lükkas prillid ninal kõrgemale, kissitades seal-
juures silmi, just nagu oleks tema näole lähenev keskmine sõrm
teda hämmeldanud. Ta sirutas käe ja avas suu.

„Ei-ei, Jonathan,“ astus Keats kiiresti ligi. „Parem on, kui sa
talle silma ei vaata ega teda ei kõneta. Ta on ettearvamatu nagu
enamik metsloomi.“

Kim astus temast mööda juhi kõrvalistuja ukse juurde.

Masinat ümbritsesid valges kaitseülikonnas kujud. Üks võt-
tis ukse käepidemelt sõrmejälgi, teine tegi sisemusest veel vii-
maseid fotosid.

Nad astusid Kimile noogutades eest.

Esimesena tabas teda lõhn. Tema poole hõljus hulgaliselt
välja valgunud verest eralduv metalne lõhn. Kuigi kirbe, eelistas
Kim seda juba roiskuva vere imalale haisule.

Ta keeras näo kõrvale ja tõmbas kopsudesse suure annuse
värsket õhku. Seejärel pöördus ta taas auto poole ning hakkas
uurimisega peale, alustades ülevalt. Hiljem aitavad teda kuri-
teopaigal tehtud fotod, kuid kõigepealt tahtis ta vaatepildi

mällu talletada. Hiljem ei ole tema taju enam nii terav kui praegu, kohapeal.

Naise juuksed olid värvitud stiilselt kastanpruuniks. Pisut paistev hall meelekohtadel andis mõista, et olnuks aeg värvi värskendada. Lõige oli stiilne, juuksed ulatusid tolli jagu lõuajoonest allapoole. Siledal otsaesisel oli aimata kortse, mis oleksid elavas näos veninud ja kokku tõmbunud. Sügavamaks need enam ei muutunud, mõtles Kim nukralt.

Naise näol oli veel näha hommikul tehtud meigi jälgi. See oli nüüdseks kulunud ja hajunud, ripsmetušš oli vasaku silmaluse ära määrinud – võib-olla oli naine pika päeva lõpus väsinult silmi hõõrunud; teel koju, kus tema välimusel ei olnud mingit tähtsust.

Naise silmad olid pärani ja huuled kergelt paakil. Võhikule oleks see näinud imestusena, aga surnud nägidki tavaliselt niisugused välja. Kui süda seiskus, siis lihased lõdvenesid ja viimane ilme kadus lihasmälust. Surma lõplikkus elas silmades. Suletud silmadega oleks naine tundunud rahulik – häirimatu.

Kummaski kõrvas oli pärl.

Kaelas oli naisel lihtne kuldkett pisikese südamekujulise rubiiniga, mis puhkas ta naha vastas.

Maheroosa kardigani kaelus oli hoolikalt lihtsa valge pluusi krae alla sätitud.

Kimi pilk jätkas teed allapoole. Ta peatus ja pööras ringi.

„Keats, kas keegi on teda puutunud?“

Patoloog astus ligi ja seisis tema kõrvale.

„Ainult mina, selleks et haava asukohta kindlaks teha. Ja täpselt nii ma selle leidsin.“

Kim noogutas ning jätkas ülevaatus. Ta lükkas kardigani kõrvale, et haava tervenisti näha. Valgel pluusil eretas punane laik. Rebend kangas näitas ära koha, kust nuga oli sisse tunginud.

Kim lasi kardiganil tagasi vajuda ja jätkas.

Naisel olid jalas kalli välimusega mustad püksid. Jalad olid kängitsetud madalatesse kinnistesse kingadesse, mis olid stiilsed ja samas praktilised. Kõrvalistme ees põrandal seisis Burberry käekott.

Parasjagu siis, kui Kim selle järele küünitas, ilmus ta kõrvale Bryant.

Kuigi nende meeskonnas polnud ametlikke partnereid määratud, töötasid nemad tihti koos. Kimi bossile meeldis nii.

Bryant piiras kahjustusi. Tal olid kombes ja sotsiaalsed oskused. Kim ei tarvitsenud tal käskida surnukeha leidjat otsida. Bryant teadis seda isegi. Ning vestluse ajal näitas ta kindlasti välja parajas annuses kaastunnet ja mõistmist. Kim suundus alati automaatselt ohvri juurde; surnuid ei olnud tema õnneks võimalik solvata.

„Hiinlane pani parasjagu oma söögikohta kinni, kui ta naise leidis, boss,“ teatas Bryant. „Auto saabumist ta ei näinud.“

Kim noogutas. „Olgu, uuri temalt klientide kohta nii palju üksikasju, kui ta mäletab. Keegi pidi midagi nägema või kuulma.“

Mees pöördus minekule ja Kim jätkas käekoti uurimist.

Kuigi tal endal niisugust ei olnud, näis kotis olevat kõike, mida seal üldiselt kanti. Ta vaatas tagasi autosse, vabakäesüsteemi. Kallis nutitelefoni oli alles.

Kim pigem tundis, mitte ei kuulnud kedagi enda kõrvale ilmuvat.

„Lase käia, Keats, mida sa tead?“ küsis ta.

„Kindlasti võin kinnitada seda, et ta on surnud.“

Kim kergitas kulmu.

„Kas teadsid, et ammu aega tagasi, kui teadus oli alles lapsekingades, oli surma kindlakstegemiseks päris huvitavaid meetodeid?“

Kim ootas.

„Muu hulgas sikutati keelest ja rinnanibudest, tehti tubaka-suitsu klistiiri ja topiti kuum ahjuroop eri kehaõõnsustesse.“

„Sant lugu, kui juhtusid sügava unega olema,“ märkis Kim.

„Jumal tänatud stetoskoobi leiutamise eest, ütlen ma,“ pomises Keats.

„Olgu, kuidas oleks nüüd sellega, et sa räägid mulle midagi, mida mul on vaja teada?“ surus Kim takka.

„Ma pakun, et viie-kuuetolline tera, üks torge, peaaegu silmapilkne surm.“

Nii palju oli Kim ise ka arvanud. Naise kätel polnud verd. Ta ei olnud haava järele sirutanud.

Ilmus Harry Potter ja lükkas prille kõrgemale. „Ärandamiskatse, inspektor?“

Keats vangutas pead ja pomises: „Oh heldus, ma ütlesin ju, et sa ei...“

„Kõik on hästi, Keats,“ lausus Kim. „Lase poiss räägib.“

„Mine ära, Jonathan, kuni sa seda veel omal jalal teha suudad,“ lausus Keats üle tema õla.

Noormees ei teinud uuest ülemusest väljagi. „Ma lihtsalt ütlen, et see näeb niimoodi välja. Noh, et see on kallid auto ja...“

„See on alles,“ tähendas Kim.

Keats oigas ja kõndis minema.

„Kurjamat äkki segati?“

Kimi keel oli juba valmis tulistama, kui talle meenusid noormehe pikk neelatus ja tema perekonnanimi.

Ta nookas peaga endiselt avatud ukse poole.

„Esiteks ära kunagi kasuta sõna „kurjam“ ja teiseks, vaata veel üks kord.“

Noormees tegi, nagu kästud, ja Kim jätkas.

„Kõik ehted on oma kohal. Isegi Rolex'i kell on randmel. Telefon on alles ja rahakott on kotis. Kas näed veel midagi?“ küsis ta.

Noormees raputas pead.

„Turvavöö on lahti. Auto on pargitud otse ja naise keha on kergelt vasakule kaldu. Nüüd?“

Jonathani suu oli pisut lahti vajunud, kuid ta raputas taas pead.

„Autol on olemas OnStar.“ Kim osutas kolme nupuga paneelile. Parempoolse punase nupu juures oli märke „SOS“. Selle kasutamine oleks jõudnud Vauxhalli juhtimiskeskusesse Lutonis ja politseid oleks kohemaid informeeritud.

Pilk Jonathani silmis andis mõista, et talle jõudis viimaks pärale. „See oli keegi, keda ta tundis?“

Rahul, et noormees oli midagi õppinud, otsustas Kim, et nüüd on paras hetk talle asjad selgeks teha.

„Vaata, kui sa tahad uurijaks saada, siis õpi, muidu aga keskendu sellele, mida sa oled siia tegema tulnud. Meile uurijatele ei meeldi eriti, kui meid õpetatakse, kuidas me peame oma tööd tegema.“

Noormees noogutas, neelatas ja puudutas prille, kõike ühekorraga. Klutt oli päris rööprähkleja.

Tegu oli õppetunniga, mis oli vaja kiiresti saada, ja Kim oli andnud selle privaatselt. Mõni teine ei oleks seda niimoodi teinud. Noormeest oleks alandatud, nii et ta oleks aru saanud ja meelde jätnud. Ometi ei kadunud kõrvale pööratud näo õhetus Kimi vaimusilmast.

„Aa, ja Jonathan...“

Noormees pöördus tagasi vaatama.

„Sinu hästi tehtud töö aitab meil enda oma teha.“ Kim naeratas. „Said aru?“

Jonathan naeratas vastu, noogutas ja kõndis minema.

Kim pöördus tagasi käekoti juurde. Ta võttis sellest pruuni nahast rahatasku, kus oli nii paberraha kui münte, hambaarsti

registreerimiskaardi, millel seisis järgmise nädala kuupäev, tšekiraamatu kaaned ja väikese kosmeetikakoti.

Ta tõmbas välja autojuhiloa.

„Olgu, Deanna Brightman, vaatame siis, mida me sinu kohta teada saame.“

NELJAS PEATÜKK

Mees tundis, kuidas tal naist nähes vahkviha üle keha käis.

Naine toetas jala maha ning kallutas võimsa mootorratta paremale. Vasak jalg liikus kergelt üle sadula, ent ometi oli tema sammus väsimust, kui ta sõiduriista garaažiukse alt läbi lükkas.

Mehel oli tema väsimusest ükskõik.

Ta oli olnud siin, kui naine hommikul kell üheksa lahkus, ja ta oli siin, kui üksik rattatuli peaaegu kell kaks öösel tänavanurga tagant välja keeras.

Terve selle aja oli tema peas tiirelnud vaid üksainus küsimus.

Võta kiiver peast, käskis ta mõttes. Las ma vaatan seda nägu. Las ma vaatan seda külma isekat libu, kes sa oled.

Kuigi nad polnud kunagi kohtunud, tundis mees teda. Naine oli päästnud inimesi saatana käest ja nüüd elas see saatana mehe peas.

Ainult üks küsimus – ta tahtis esitada ainult ühe küsimuse –, enne kui ta annab voli raevule, mille ainsaks sihtmärgiks naine praegu oli.

Lapsepõlves aset leidnud kuritarvitamine, mis oli meest vorminud, oli tolle naise süü.

Hääl tema peas elas seal selle naise pärast.

Mehe võimetus end vabaks murda oli selle naise süü.

Kõnts tema hinges oli selle naise süü.

Viimaks vallandus mehe huulilt küsimus – vaevukuuldava sosinana:

„Miks sa mind ei päästnud?“

VIIES PEATÜKK

Kim avas vaikselt välisukse, teadmata, keda ta püüab mitte häirida. Ainus elusolend majas ei hoolinud sellest, et kell oli öösel kaks läbi, ja liputas juba ukse juures saba.

„Hei, poiss, kuidas läheb?“

Ta korjas posti üles, hõõrudes vaba käega Barney pehmet musta pead. Sohvast möödudes sirutas ta käe ja katsus kohta, kus ta tavaliselt istus. Barney-suurune osa sellest oli soe.

Hääleke peas meenutas talle, et pärast Barney võtmist koerte varjupaigast oli üks esimesi reegleid olnud „sohvale ei roni“. Kui ta õigesti mäletas, siis oli see kehtinud umbes kolmkümmend viis minutit.

Reeglite „näpu vahelt süüa ei saa“ ja „magad oma voodis“ saatus oli olnud üsna samasugune.

„Näita,“ sõnas ta, kui koer tema kõrvale tuli.

Barney jooksis Kimi ees kööki ja istus maiustuste kapi ette.

Tema lemmikud olid hambaid puhastavad närimispulgad. Kim võttis karbi ja luges need üle. „Kindel see,“ teatas ta siis karpi tagasi pannes. Hommikul oli pulki olnud seitse ja nüüd kuus. Kui Kimi kodus polnud, käis Barneyt vaatamas paar ust edasi elav Charlie, ja kui naine juhtus pikemalt ära olema, viis mees koera enda juurde. Koer pakkus pärast neljakümne nelja aastast abielu leseks jäänud mehele seltsi. Kuid hoolimata sellest, et Kim talle koera kaalu pidevalt meelde tuletas, hellitas Charlie looma nii kuis jaksas.

Kim avas külmiku ja võttis sealt porgandi.

Ta oleks võinud vanduda, et vaibale närimiseks tavalist kohta sisse võttev peni kehitas koera kombel õlgu.

Kohvimasinat veega täites kuulis Kim, kuidas looma hambad krõmpsudes juurikasse tungisid. Kuni nad oma öise jalutuskäigu tehtud saavad, on vesi jõudnud läbi jahvatatud ubade niriseda ja muutunud täiuslikuks kohviks.

Tänu jumalale, et suve niiske, kleepuv kuumus oli möödas ja hilise septembri temperatuur püsis viie-kuueteistkümne kraadi juures. Täiuslik.

Kuni Barney porgandiga võitles, lappas Kim posti läbi.

Gaasiarve, pangateade ja kolmas ümbrik, mis pani teda kulmu kortsutama.

See oli lihtne valge ümbrik, tema aadress selge käekirjaga peale kirjutatud. Ta ei suutnud meenutada, millal ta viimati käsitsi kirjutatud kirja sai.

Postmargil seisis „Staffordshire“. Ta ei tundnud Staffordshire’is kedagi.

Ta rebis ümbriku uudishimulikult lahti. Läbi õhukese paberi oli kohemaid näha, et ka kiri oli käsitsi kirjutatud. Esimesi sõnu lugedes tardus ta nägu hämmelduses.

Käsi lasi paberist lahti, otsekuu tungiksid sellest välja sõrmi noolivad tulekeeled. Üksik leht langes laperdades köögiletile.

Kimi pilk oli endiselt just nagu naelutatult esimese rea küljes. See tervitus sai tulla vaid üheltainsalt isikult.

Kim astus köögiletist eemale ja hakkas edasi-tagasi sammuma.

Korraga kandus ta tagasi eelmisesse aastasse, kui ta kohtas esimest korda sotsiopaadist arsti Alexandra Thorne’i.

Isegi oma töö puhul kasutas Kim sõna „kurjus“ väga kasi-nalt. See oli liiga üldine, liiga tihti kasutusel inimeste kohta, kes halba tegid, kuid Alexandra Thorne’i puhul ei suutnud see naise nurjatust edasi anda.

Nad olid kohtunud seoses süüdimõistetud vägistaja mõrva ja Kim oli kohemaid valvel. Kuid isegi temal oli olnud